

IAN FLEMING
MOONRAKER

Vertaling Marja Hilsum

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1955 Ian Fleming Publications Limited
Oorspronkelijke titel: *Moonraker*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 A.W. Bruna Uitgevers
Copyright deze uitgave: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Marja Hilsum
Omslagontwerp: Head Design
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 1214 8
ISBN 978 94 027 6810 7 (e-book)
NUR 305
Eerste druk in deze editie maart 2023

First Published in Great Britain by Jonathan Cape in 1954.
James Bond and 007 are registered trademarks of Danjaq LLC, used under licence by Ian Fleming Publications Ltd.
The Ian Fleming Logo and the Ian Fleming Signature are both trade marks owned by The Ian Fleming Estate, used under licence by Ian Fleming Publications Ltd.
Ian Fleming has asserted his right under the Copyright, Design and Patents Act 1988 to be identified as the author of this work.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1 GEHEIME DOCUMENTEN

Twee revolvers knalden tegelijk.

Het geluid van de explosies weerkaatste even tegen de muren van de ondergrondse kamer. James Bond zag hoe de kruitdamp werd weggezogen door het ventilatiesysteem. In zijn rechterhand voelde hij nog hoe hij het wapen met een zwaai getrokken en afgevuurd had en dat gaf hem zelfvertrouwen. Hij trok de kamer zijwaarts uit zijn dienstrevolver, een Colt Detective Special, en met het wapen op de vloer gericht wachtte hij tot de instructeur de achttien meter door de schemerige oefenkamer afgelegd had.

De instructeur grijnsde. 'Dat geloof ik niet,' zei Bond. 'Deze keer had ik u te pakken.'

'Ik hoor in het ziekenhuis, maar u bent dood,' antwoordde de instructeur toen hij naast hem stond. In zijn ene hand had hij de schietschijf, het bovenstuk van een pop. In de andere een polaroidfoto zo groot als een ansichtkaart. Die gaf hij aan Bond en samen liepen ze naar de tafel achter hen waarop een bureaulamp met een groene kap stond en een vergrootglas lag.

Bond pakte het glas en boog zich over de foto. Om zijn rechterhand zag hij een vage witte vlek. Hij richtte het glas zorgvuldig op de linkerkant van zijn donkere jasje. Middenin zijn hart ontdekte hij een klein lichtvlekje.

Zwijgend legde de instructeur de grote witte pop onder de lamp. Een zwarte schietschijf met een middellijn van ongeveer zeven centimeter vormde het hart. De scheur van Bonds kogel zat er precies onder, een centimeter naar rechts.

‘Links door de maagwand en via de rug naar buiten,’ constateerde de instructeur tevreden. Hij haalde een potlood tevoorschijn en krabbelde een opmerking op de zijkant van de pop. ‘Twintig schoten, ik geloof dat u me zeven shilling en sixpence schuldig bent,’ rekende hij onbewogen.

Bond lachte en telde wat kleingeld uit. ‘Laten we de inzet volgende week maandag maar verdubbelen,’ stelde hij voor.

‘Mij best,’ antwoordde de instructeur. ‘U kunt het apparaat toch nooit verslaan. Maar als u in de ploeg voor de Dewar Trofee wilt komen, zullen we de achtendertigers moeten laten rusten en wat tijd aan de Remington moeten besteden. Dat nieuwe lange tweeëntwintiger patroon dat ze pas uitgebracht hebben, biedt negenennegentig procent kans om te winnen. Het grootste deel van uw kogels zal in de X-ring terecht moeten komen en die is maar zo groot als een shilling. Van een afstand van negentig meter is hij niet meer te zien.’

‘Ach, die Dewar Trofee maakt me niets uit,’ zei Bond. ‘Het gaat me om uw geld.’ Hij schudde de ongebruikte kogels uit zijn revolver in zijn handpalm en legde ze met het wapen op tafel. ‘Tot maandag. Zelfde tijd?’

‘Tien uur is uitstekend,’ antwoordde de instructeur, terwijl hij de twee handgrepen van de ijzeren deur krachtig neerdrukte. Hij glimlachte toen Bond de steile betonnen trap naar de begane grond op liep. Hij was tevreden over Bonds schieten, maar dacht er niet over hem te vertellen dat hij de beste schutter van de dienst was. Dat mocht alleen M weten, en zijn stafchef, die de resultaten van de schietoefeningen van die dag in Bonds geheime dossier zou moeten noteren.

Bond kwam door de groene deur boven aan de souterraintrap en liep naar de lift, die hem naar de achtste verdieping

van het grote grijze gebouw bij Regent's Park, het hoofdkwartier van de geheime dienst, zou brengen. Hij was tevreden over zijn resultaten, maar hij was er niet trots op. Hij bewoog de vinger waarmee hij afschoot heen en weer in zijn zak en peinsde over een manier om nog net iets sneller te worden, zodat hij het apparaat kon verslaan, dat ingewikkelde instrument, dat de schietschijf precies drie seconden verlichtte, op hem terugvuurde met een loze .38 lichtkogel en het streepje licht fotografeerde terwijl hij in de krijtcirkel stond en zijn revolver afschoot.

De liftdeuren zoefden open en Bond stapte in. De liftbediende rook de kruitdamp. Dat was altijd zo als er iemand van de schietkamer naar boven kwam. Hij rook het graag, het deed hem aan het leger denken. Hij drukte op het knopje voor de achtste verdieping en leunde met de stomp van zijn linkerarm op de controlehendel.

Was het licht daar maar beter, dacht Bond. Maar M stond erop dat er onder vrij slechte omstandigheden geschoten werd. Hij benaderde de werkelijkheid zo dicht mogelijk met slecht licht en een doel dat terugschoot. Hij leidde de schiettraining in met de korte zin: 'Het zegt niets, als je een stuk karton aan flarden kunt schieten.'

De lift kwam langzaam tot stilstand en toen Bond de saaie groene gang instapte en midden in de drukke wereld van mensen met dossiers, open- en dichtgaande deuren en gedempt rinkelende telefoons terechtkwam, zette hij het schieten uit zijn gedachten en bereidde zich voor op de routine van een gewone dag op het hoofdkwartier.

Hij liep door naar de laatste deur rechts, die even onpersoonlijk was als alle andere waar hij langskwam. Zonder num-

mers. Als iemand van een andere afdeling op de achtste moest zijn, werd hij bij de lift afgehaald en er later weer heen gebracht.

Bond klopte aan en wachtte. Hij keek op zijn horloge. Elf uur. De maandagen waren afschuwelijk. Ze vormden het begin van twee dagen van aantekeningen en dossiers doorworstelen. In de weekends gebeurde er overal erg veel, er werd in lege flats ingebroken, mensen werden gefotografeerd in compromitterende situaties, 'auto-ongelukken' leken onschuldiger en werden nonchalant behandeld door de chaos op de wegen. De wekelijkse postzakken uit Washington, Istanbul, en Tokio zouden wel binnengekomen en gesorteerd zijn. Misschien was er iets voor hem bij.

De deur ging open en hij beleefde zijn dagelijkse ogenblik van vreugde over het bezit van een mooie secretaresse. 'Morgen, Lil,' zei hij.

De zorgzame warmte verdween uit de glimlach waarmee ze hem begroette. 'Geef me die jas,' zei ze. 'Hij stinkt naar kruit. En noem me geen Lil. U weet dat ik daar een hekel aan heb.'

Hij trok zijn jas uit en gaf hem aan haar. 'Als je Loelia Ponsby heet, zul je aan bijnaampjes moeten wennen.'

Hij stond naast haar bureau in de kleine zijkamer, die ze een wat vrolijker aanzien had weten te geven dan een kantoor gewoonlijk bezat, en keek naar haar terwijl ze zijn jas ophing aan het ijzeren kozijn van het open raam.

Ze was groot en donker, met een gereserveerde onbedorven schoonheid, waaraan de oorlog en vijf jaar bij de geheime dienst iets strengs hadden gegeven. Als ze niet gauw trouwde, dacht Bond voor de zoveelste keer, of een minnaar nam, kon haar koele houding van gezag weleens veranderen in oude-vrij-

sterachtigheid en zou ze zich bij het leger van vrouwen die met hun baan getrouwd zijn, aansluiten.

Bond had haar dat al vaak verteld en had samen met de twee andere leden van de oo-afdeling al verscheidene serieuze aanvallen op haar deugd ondernomen. Ze had hen allen met dezelfde beschermende koelheid behandeld (die ze om hun zelfrespect te bewaren, frigiditeit noemden) en de volgende dag bewees ze hun dan kleine attenties en vriendelijkheden om te laten zien dat het allemaal haar schuld was en dat ze het hun vergaf.

Zij wisten niet dat ze dodelijk bezorgd om hen was als ze in gevaar waren en dat ze van hen allemaal evenveel hield, maar dat ze niet van plan was zich emotioneel te binden aan een man die de volgende week dood kon zijn. Het was waar, een baan bij de geheime dienst was een soort slavenbaantje. Van een vrouw bleef niet veel over voor andere verhoudingen. Voor de mannen was dat gemakkelijker. Die hadden een excuus voor vluchtige escapades. Als ze van enig nut wilden zijn 'in de strijd', zoals ze het onder elkaar noemden, waren een huwelijk en een gezin voor hen uitgesloten. Maar een vrouw werd door een verhouding buiten de dienst automatisch een 'risico voor de veiligheid' en in het uiterste geval kon ze kiezen tussen ontslag en een normaal leven, of een doorlopend samengaan met vorst en vaderland.

Loelia Ponsonby wist dat ze nu bijna voor die keus stond en haar gevoel zei haar dat ze eruit moest. Maar iedere dag werd ze vaster omsloten door de dramatiek en de romantiek van haar beroep, zoals het ook de andere meisjes op het hoofdkwartier verging, en iedere dag leek het moeilijker om de vaderfiguur die de dienst voor haar geworden was, te verraden door ontslag te nemen.

Intussen was ze een van de meest benijde meisjes in het gebouw en ze maakte deel uit van de kleine groep belangrijke secretaresses die alle geheimen van de dienst mochten kennen. Achter hun rug maakten de andere meisjes ironische grapjes over de onderscheidingen die ze na zoveel jaar trouwe dienst zouden ontvangen.

Ze wendde zich van het raam af. Ze droeg een roze met wit gestreepte blouse en een eenvoudige donkerblauwe rok.

Bond keek glimlachend in haar grijze ogen. 'Dan zal ik je alleen 's maandags Lil noemen,' zei hij, 'en de rest van de week miss Ponsonby. Maar ik zal je nooit Loelia noemen. Dat is een naam voor een onfatsoenlijke limerick. Nog nieuws?'

'Nee,' antwoordde ze kort. Toen trok ze weer bij. 'Maar er ligt een hele stapel rommel op uw bureau. Niets belangrijks, maar wel ontzettend veel. O, en volgens de poeder-tamtam heeft oo8 het klaargespeeld. Hij is nu aan het uitrusten in Berlijn. Geweldig, toch?'

Bond wierp haar een snelle blik toe. 'Wanneer heb je dat gehoord?'

'Ongeveer een halfuur geleden,' antwoordde ze.

Bond opende de deur naar het grote kantoor met de drie bureaus en deed hem achter zich dicht. Hij ging voor het raam staan en keek naar het voorjaarsgroen in Regent's Park. Dus Bill had het uiteindelijk toch gered! Heen en terug naar Peenemunde. Uitrusten in Berlijn klonk niet al te best. Moest er wel slecht aan toe zijn. Nou, hij zou moeten wachten op nieuws uit het enige lek in het gebouw waar de veiligheidsdienst hulpeloos tegenover stond: de dameskleedkamer, die bekend stond als de 'poeder-tamtam'.

Bond ging aan zijn bureau zitten en trok met een zucht de

stapel bruine enveloppen met de rode ster van zeer geheim naar zich toe. En hoe was het met 0011? Die was al twee maanden geleden verdwenen in de sloppen van Singapore en sindsdien had hij niets van zich laten horen. En dat terwijl hij, Bond, nummer 007, de oudste van de drie mannen in de dienst die het 00-nummer verdiend hadden, aan zijn bureau administratief werk zat te doen en met zijn secretaresse flirtte.

Hij haalde zijn schouders op en opende resoluut de bovenste envelop. Er zat een gedetailleerde kaart van Polen en Noordoost Duitsland in, waarop een onregelmatige lijn Warschau en Berlijn verbond. Er was een lang getypt memorandum bij met de titel: 'Hoofdlijn: een betrouwbare vluchtroute van oost naar west.'

Bond haalde zijn zwarte sigarettenkoker van revolvermetaal en zijn zwart geoxideerde Ronson-aansteker tevoorschijn en legde ze naast zich op het bureau. Hij stak een sigaret op, een Macedonische met een opdruk van drie gouden ringen, die Morland in Grosvenor Street speciaal voor hem maakte, installeerde zich in de beklede draaistoel en begon te lezen.

Het was voor Bond het begin van een gewone werkdag. Slechts twee of drie keer per jaar kwam er een opdracht waarvoor zijn speciale capaciteiten gevraagd werden. De rest van het jaar deed hij het gewone werk van een op zijn gemak gestelde burgeremployé, met rekbare kantooruren van ongeveer tien tot zes uur; hij lunchte gewoonlijk in de kantine en bracht zijn avonden door met kaarten met een paar goede vrienden, of bij Crockford, of hij flirtte nogal ongeïnteresseerd met een van zijn drie gelijk ingestelde getrouwde vrouwelijke kennissen. In de weekends speelde hij tegen hoge inzetten golf in een van de clubs in de buurt van Londen.

Hij nam nooit vakantie, maar kreeg na iedere opdracht veertien dagen verlof en als dat nodig was ziekteverlof. Hij verdiende vijftienhonderd pond per jaar, het salaris van een hogere officier bij de civiele dienst en van zichzelf had hij nog duizend pond per jaar belastingvrij. Als hij aan een opdracht bezig was, kon hij zoveel uitgeven als hij wilde en dus kon hij de overige maanden heel goed rondkomen met zijn tweeduizend netto per jaar.

Hij had een prettige, kleine flat bij King's Road en een oudere Schotse huishoudster, een juweel, May heette ze, en een Bentley coupé van 1930 met een opgevoerde motor, die hij perfect in orde hield, zodat hij er wel honderdvijftig kilometer mee kon halen.

Hieraan besteedde hij al zijn geld om maar zo weinig mogelijk op zijn bankrekening te hebben als hij gedood werd, en als hij in een slechte stemming was, was hij ervan overtuigd dat dat voor zijn vijfenveertigste zou gebeuren.

Het duurde nog acht jaar voor hij van de oo-lijst geschrapt zou worden en automatisch een baantje zou krijgen bij het hoofdkwartier. Dat betekende nog minstens acht moeilijke opdrachten, misschien zestien, of zelfs vierentwintig. In elk geval te veel.

Er lagen vijf sigarettenpeukjes in de grote glazen asbak toen Bond de bijzonderheden van de 'Hoofdlijn' in zijn geheugen geprent had. Hij pakte een rood potlood en liet zijn blik langs de namenlijst op de envelop gaan. De lijst begon met M, daarna de S, dan nog een twaalfstal letters en nummers en onderaan oo. Hierbij zette hij een kruisje en het cijfer 7 en gooide het dossier in het bakje voor uitgaande post.

Het was twaalf uur. Bond nam de volgende envelop van de

stapel en opende hem. Hij kwam van de radio-inlichtingendienst van de nato. ‘Alleen ter informatie’ stond erop en verder ‘Radioherkenningen’.

Bond trok de rest van de stapel naar zich toe en keek op de eerste bladzij van ieder stuk. Dit waren de titels:

De Inspectoscoop: een instrument om smokkelwaar op te sporen.

Philopon: een Japans verdovend middel dat moordlust opwekt.

Mogelijke bergplaatsen in treinen. No. II. Duitsland.

De werkwijze van Smersh. No. 6. Ontvoering.

Route nummer 5 naar Peking.

Wladiwostock. Fotografische verkenning door een US Thunderjet.

Bond verbaasde zich niet over het vreemde mengsel dat hij verwerken moest. De oo-afdeling van de geheime dienst had niets met de lopende operaties van de andere afdelingen te maken, alleen met achtergrondinformatie die van belang kon zijn voor de enige drie mannen in de dienst bij wiens plichten ook moord hoorde, die opdracht konden krijgen om te doden. Er werd van hem en zijn twee collega's alleen verwacht dat ieder de nummers noteerde van de artikelen waarvan hij vond dat de anderen ze ook moesten lezen als ze weer eens op het hoofdkwartier waren. Als de oo-afdeling ermee klaar was, zouden de dossiers naar hun uiteindelijke bestemming in het archief gaan.

Bond pakte het nato-papier weer.

‘Het is onvermijdelijk,’ las hij, ‘dat de persoonlijkheid van een radiotelegrafist tot uiting komt in zijn gedrag, aangetoond door zijn “hand”. Deze “hand” of wijze van boodschappen

uittikken kan herkend worden door mensen die regelmatig berichten opvangen. Dit kan ook door uiterst gevoelige instrumenten opgespoord worden. In 1943 maakte het Amerikaanse radio-inlichtingenbureau hier bijvoorbeeld gebruik van bij de opsporing van een vijandelijke zender in Chili, bediend door “Pedro”, een jonge Duitser. Toen de Chileense politie het station overviel, ontkwam “Pedro”. Een jaar later ontdekten geoefende luisteraars een nieuwe illegale zender en herkenden “Pedro” als de telegrafist. Om zijn “hand” onherkenbaar te maken, seinde hij links, maar dat was niet afdoende en hij werd gepakt.

nato radio-onderzoek heeft onlangs proeven genomen met een soort apparaat, dat aan de pols van de telegrafist bevestigd wordt, met het doel de zenuwcentra die de spieren in de hand bedienen te beïnvloeden. Maar...’

Er stonden drie telefoons op Bonds bureau. Een zwarte voor gesprekken naar buiten, een groene huistelefoon en een rode voor een directe verbinding met M en zijn stafchef. Het bekende geluid van de rode verscheurde de stilte in de kamer.

Het was M’s stafchef.

‘Kun je even boven komen?’ vroeg zijn prettige stem.

‘M?’ vroeg Bond.

‘Ja.’

‘Enig idee wat er is?’

‘Zei alleen dat hij je wilde spreken als je in de buurt was.’

‘Goed,’ zei Bond en hij hing op.

Hij pakte zijn jas, zei tegen zijn secretaresse dat hij naar M ging en dat ze niet op hem hoefde te wachten, verliet zijn kantoor en liep de gang door naar de lift.

Terwijl hij wachtte, dacht hij aan die andere keren dat de

rode telefoon, midden op een lege dag, plotseling de stilte had verbroken en hem van de ene wereld naar de andere had verplaatst. Hij haalde zijn schouders op; maandag! Hij had narigheid kunnen verwachten.

De lift kwam. 'Negende,' zei Bond en stapte in.